

Радослав Јосимовић

АТЕЉЕ МОГ ПРИЈАТЕЉА

Прозори су увек велика тајна
за оног нарочито што бојама свира
Цео космос живи у једном атељеу
Срце је његово уметник — кичица
Он не слика из тубе
већ из својих артерија
он и кад жмури
види отворене прозоре.
Он и кад спава
не напушта гудало кичице.
Он увек има обојену сенку
И увек оставља дубоки траг у нама
кад космос носи у себи

СЛЕПАЦ КОЈИ ЈЕ ЖЕЛЕО ДА ВИДИ МЕСЕЦ

Пун месец осећам на рукама
као прах полена
Пун месец осећам на темену
као длан сажалења
Пун месец осећам у порам
Као варнице црвене од вина.
Пун месец је обележио моју слепу стазу.
Од детињства
свирах му на једној жици
најнежнију песму;
ове ноћи поћи ћу да га видим
својим слетим очима
у томе ме не може спречити нико.
Месец се не види очима
већ огледалом срца.

СЛУШАЈУЋИ МУЗИКУ КОШРОА

Попео се као зеба на клупу оргуља
и чим додирну дирку седефасту
најједном доби једно крило.
Онда прсте растави, распрши
као маслачке
и запали доњи део оргуљске аркаде.

У тој светлости видећемо лице Баха.
Потом руке подиже за октаву више
и расу мирисе друге клавијатуре.

Поспали анђели полетеше према витрајима,
Коштро им перца поскида
и окити руке.
Најзад замахну телом и претвори се
у горући грм,
цело небо фуга доби грековску боју.
Тада је настало оно
што лица публике казују само једном у животу:
заборавили су на своје руке и очи
на своје ближње,
претворили су се у звук
и пошли да милују зидове мрачних катедрала.

ЈАПАНСКИ ГЛУМАЦ

Раширена лезеза
Отворено срце.
У косим очима светлуцање:
за који тренутак
уметничку лепоту
треба усадити
у бића присугних
гледалаца.

СОНАТА ЗА ВИОЛИНУ И КЛАВИР

Горња тема: жар птица
усела у банан-гондолу.
Доња тема: пола сунчевог колача
испеченог на пламеном акорду једне кантилене.
Молска тема: Девојка виолински кључ
што прстима сади ногне цветове
Дурска тема: шагаловски младич
који се спрема
да умочи гудало у крв сунца
и одсвира сонату
за свица девојку са
виолин-кључем у коси.

ДАЖДЕВЊАК НЕ ЗНА ЗА ЉУБАВ

Чвори се глава даждевњака
маље му нечујно клизе по грани
Очи палацају жудом за
меким крилом лептировим
за белом главом расцветаном.
Лептир и цвет су биће поезије.
Између њих
у контрипункту
преплићу се мелодије треперења.
Даждевњаку очи расту од пожуде глади.

УМЕТНОСТ

Да те у камену гробницу
фараонску
запештере
и оловом
троглодитним
залију,
опет би се изнедрила.

У семе ћетена
можеш да станеш
и израстеш до неба
рука ствараоца
кад те помилује.

Лиска сунце
ти је довољна
да под нежним дашком
уметника
изискриш у просторе
оком неизмерна
срцем недогледана.

Кап крви
ствараоца ти је довољна
да узаврв
сва врела лепота
у твојим облицима.

Нико те уништити
не може
док стваралац те носи
у порам својим
ко што земља
чува воде своје
да у бездане неба не истеку
живодарна си
ко светлост
звездодана.